

ГЛАВА 1

Хейс Александър Ръдърфорд, известен още като милиардера, който би дал цялото си състояние само за да не види друга необвързана жена в живота си.

Има точно едно нещо, което човек иска след две сватби, погребение, тайно шофиране през нощта и зловещ инцидент с животно. И то е – повече никаква драма. Никога повече драма. Или хора. Или абсолютна и тотална катастрофа там, където би трябвало да е убежището му.

И вместо да си легна в моя рай на малкия остров край бреговете на Мейн – с отворени френски врати към балкона на спалнята ми, – да слушам шума на океанските вълни, които се разбиват в брега, и да изпадна в сладка забрава, за да се възстановя от последните няколко седмици, аз се сблъскам с проблем.

Някой е нахлул с взлом в имота ми. Това е точно толкова сигурно, колкото и че слънцето изгрява през облаците на хоризонта и се издига над водата.

Задната врата към голямата къща е отключена, лампите са светнати, мръсни чинии и дрехи са разпилени по цялата веранда, изцапаните с боя парцали на някого са пред пералното помещение, а хладилникът зее широко отворен.

По-лошото?

В хладилника ми има чийзкейк.

Чийзкейк, вино розе – не, не ме интересува какъв вид, не и ако е розе, – три пакета с шоколадови бонбони с пълнеж от фъстъчено масло, две кутии с храна с неясен произход, огромна сурова пържола, сос „Табаско“ и кубче масло. Всичко това в хладилника, който трябва да е със затворени врати, но не е.

Пъхам ръка в него.

Стайна температура.

Бутилката с вино дори вече не е запотена, което означава, че вратите са отворени от толкова дълго, че проклетият хладилник е спрял да работи.

По-лошото?

Това означава, че онзи, който е нахлул в къщата ми, е оставил чийзкейка да се развали.

И как чийзкейкът е най-страшният грях на натрапника ми?

Главата ме боли. Тялото ми е схванато и уморено. Може би имам лека травма на врата, определено мириша леко на скункс, изтощен съм и някой – неканен някой, който не трябва да е в моето убежище, не и след всички усилия, които положих, за да стигна до това място анонимно и незабелязано – оставя чийзкейка да се развали в отворения хладилник.

Това не би трябвало да е най-сериозното престъпление тази сутрин, но ето че е.

Внезапно, без никаква логика, се ядосвам заради разваления чийзкейк.

С една ръка, държаща телефона, и друга, стиснала здраво съжалението, че отказах охрана, си проправям път през всекидневната към стълбището. Някъде отгоре се чува тиха музика, по дървения ми под има човешки и животински стъпки, а тъмночервено яке с бродиран усмихнат хотдог виси на парапета.

Това става все по-зле.

За бога, Хейс, извикай полицията, би казала майка ми. Вече не изглеждаш толкова добре, колкото брат си. Не губвай малкото останал добър външен вид, като се караш с бездомници.

Това е достатъчна причина да го направя.

Ако бях малко по-грозен, вероятно златотърсачките, от които не мога да се отърва, нямаше дори да ми обърнат внимание.

Не че вниманието им има нещо общо с това как изглеждам.

На кого му трябва външен вид, когато има банкова сметка с толкова нули и толкова напориста майка като моята. За нея е достатъчно да имаш правилното родословие и да минеш проверката ѝ.

Ароматът на нещо сладко и неочаквано гъделичка носа ми, но не по начина, по който би го направил един чийзкейк.

Парфюм е. Силата на музиката се увеличава. Това „I Will Survive“¹ ли е? Виенето, което го съпровожда, ме кара да си мисля, че няма да заваря иконома на къщата да се възползва от отсъствието ми и да си прави купон.

Не разбирам особено от мъже, но съм сигурен, че не си пада по песни за феминизъм.

А това означава, че ще открия моя натрапник в банята.

Тръгвам надолу по коридора към спалнята и леко натискам дръжката. Вратата се отваря лесно и безшумно и пред мен се разкрива още една купчина дрехи, разхвърляни из стаята, а силата на пеенето се увеличава драстично. Два сутиена висят от огледалото над тоалетката. Отворена кутия с тампони е оставена на пода в банята. Четири чифта кални обувки са разпръснати по земята, в плашеща близост до турския килим под леглото ми.

Хаосът обаче е нищо в сравнение с пеенето.

Мили боже, пеенето.

В банята ми няма човек. Има хиена, заседнала някъде в пубертета, която диша балон с хелий и после се вживява в абсолютно фалшива версия на най-ужасната караоке песен в света.

Това не помага на главоболието ми. Не помага и на безмилостното изтощение от пътуването, причинено от желанието ми да пристигна тук незабележимо.

Не помага на желанието ми да бъда напълно сам, далеч от света, далеч от двуличното светско общество и майка ми, сватбените торти и погребалните венци. Далеч от тежестта на очаквания, трупани поколения наред, които се стовариха на плещите ми сега, когато съм не просто новият финансов директор на семейната компания, но също така, съвсем неочаквано, и последният ерген милиардер от мъжки пол на възраст под осемдесет и три на тази планета.

Човек би помислил, че това да съм почти на четирийсет години ще ми даде цялата свобода да кажа на всеки, който се меси в личния ми живот, да се разкара, но богатството на семейството ми е започнало през петдесетте с детски анимационни филми и е продължило със семейни филми, телевизионни предавания, платформи за гледане онлайн, увеселителни

¹ Песен на Глория Гейнър. – Б. пр.

паркове и брандирани сувенири, затова и все още гледат на нас като на семейството на мечтите.

Ние сме самото съвършенство.

Семейство Ръдърфорд не се държи скандално на публични места. Забранени са дори леки отклонения, като неволна грешка на езика, независимо колко много ми се иска понякога да се изкача на Бруклинския мост и да изкрещя „Мамка му!“.

И ако смятам опитите на роднините ми да ме запознаят с дузини жени, които ще бъдат следващата жена на мечтите ми, за дразнещи, то те са нищо в сравнение с мрънкането, което ще отнеса, ако по някакъв начин уроня авторитета на семейното име.

Песента се сменя и натрапникът ми започва да пее фалшиво „Thank you, next“.

Твърде рано е за Ариана Гранде и нейния прекрасен глас, който по принцип изобщо не е така фалшив. Какво остава за фалшиво пещата хиена в пубертета, дишаща хелий.

Правя още две крачки в спалнята и виждам натрапника през процела на вратата на банята. Още три стъпки и я виждам цялата.

Може да се каже.

Косата ѝ е увита в наситеносиня хавлия, черният ми копиринен халат виси от раменете ѝ, лицето ѝ е покрито с нещо зелено и единият ѝ крак е вдигнат на ръба на елегантната ми вана, където тя...

Господи, кажи ми, че не прави това, което си мисля, че прави.

Грачи заедно с текста, който почти не разбирам, вероятно защото не това е текстът на песента, който трябва да вие, докато не прави рязко движение, с което спира пеенето и подскача от болка.

Точно това прави.

Прави си кола маска на бикини зоната, с един крак, вдигнат на ръба на мраморната ми вана.

Облечена в халата ми.

Наглостта на тази жена.

Нахлува в дома ми.

Оставя боклуци, мръсни чинии и кални дрехи на всяка свободна повърхност.

Подиграва се с чийзкейка.

И седи в банята ми, за да си прави процедури, докато съсипва песни, които и без това са със съмнителна стойност.

Това приключва сега!

Прекрачвам през отворената врата, готов да я метна през рамо и да я хвърля през балкона.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Тя се завърта, изпищява и после с бързи рефлексии като на нинджа хваща едно огромно шише с шампоан, което също е на ръба на ваната, и го хвърля към главата ми.

– Спри! – заповядвам.

– Натрапник! – извиква над музиката. – Маршмелоу, дръж! – Взема хавлия и ме замеря и с нея.

Лесно избягвам удара, макар и измореното ми тяло да приема това в момента за напълно излишно.

– Спри!

В името на всеки филм на „Разъл Дазъл“, създаван някога, защо точно днес избрах да нарежа охраната си?

Халатът ѝ – моят халат – е изцяло отворен и разкрива гледката към млечнобялата ѝ кожа, пищни гърди и наполовина обезкосмена част, която няма да назова, но голотата не я спира да се хвърли към тоалетката, да вземе пастата за зъби и да ме замери и с нея.

– Крадец! Убиец!

Правя три крачки към нея и към мен полита електрическа четка за зъби.

– Ти за коя, по дяволите, се мислиш?

– Помощ! – крещи тя. – Маршмелоу!

Успявам да избегна кутия с кърпички. Какво, по дяволите, е *маршмелоу*?

Тя извратена ли е? Това кодова дума ли е?

Да не ме мисли за стриптийзър? Или за жиголо?

А аз смятах, че не може да стане по-зле.

Тя взима стойката за хавлии, която е оставена до тоалетката, но успявам да я изтръгна от ръцете ѝ, преди да я запрати към мен, като хващам китките ѝ, за да не успее да причини още щети.

– Какво – издишам в покритото ѝ със зелена каша лице – правиш в къщата ми?

Тя завърта китките си, навежда се и се измъква от хватката ми, като се насочва към дрешника.

– Това не е твоята къща!

Каква е тази пунктуалност? Господи, мразя да говоря с хората почти толкова, колкото мразя това, че трябва да се надвиквам с тази безумна музика.

– Със сигурност не е твоята шибана къща. – Опа, ето я и думата „шибана“! Извинявай, майко. – Какво правиш тук?

– Маршмелоу! – изревава тя. Върти се в кръг, като негодува колко много врати има. Кърпата на главата ѝ се накланя, халатът се вее отворен и ми разкрива гледка, каквато днес не бих искал да видя от която и да е жена.

Най-накрая разбирам.

Страх.

Тя се страхува.

Малко бавно схващаш, а, Хейс?

Изръмжавам, стискам ръце в джобовете си и се облягам на вратата на дрешника, като се опитвам да се успокоя и да гледам на нея като на математическо уравнение вместо на човешко кълбо от емоции, което стиска сешоара и се прицелва в мен, сякаш може да ме издуха от прага със струята.

– Коя си ти?

Само за протокола, дяволски трудно е да задържа гласа си спокоен. Използвах всичките си социални умения в първите пет минути от сватбата на брат ми снощи и после трябваше да се преструвам още шест часа. В мен не е останало и капка търпение за тази жена, но само тя стои между мен и така желаното уединение.

Пристъпва от крак на крак, хавлията на главата ѝ пада все повече, халатът се вее и сешоарът е все така насочен към мен. Зеленото нещо на лицето ѝ започва да става на петна, сякаш се поти през маската.

– Наех съвсем честно тази къща и трябва да си тръгваш.

– Аз съм собственикът на тази къща и не съм я отдавал на никого.

– Докажи го.

Да го докажа?

– Ти не знаеш кой съм, нали?

– Ти сериозно ли? – недоволства тя. – Още един? Маршмелоу!

– Престани да крещиш *маршмелоу*. Какво, по дяволите...

На последната буква осъзнавам какво е *маршмелоу*.

Куче.

Огромно, черно-кафяво, с дълга муцуна и остри уши, оголени зъби, ръмжашо. И готово да атакува.

Имам чувството, че ще съм неговата закуска.

Този ден наистина не може да стане по-лош.

ГЛАВА 2

Бегония Феърчайлд, известна още като жената, която би искала да спре да съжалява за всяко решение в живота си. Скоро. Наистина...

Отиди на почивка след развода и се поглези на място без интернет или обхват на телефона, за да не може майка ти да се свърже с теб поне няколко седмици – казах си аз. – Виж какво прекрасно имение на плажа, което по чудо се вписва в бюджета ти и можеш да наемеш. Сигурно е съдба – казах на себе си.

И беше.

За два великолепни дни.

Сега?

Сега разпитвам един натрапник, когото кучето ми държи притиснат към стената на дрешника, нямам обхват, за да извикам полицията, и съм напълно наясно, че най-вероятно кучето ми всеки момент ще спре да ръмжи, защото наистина е най-лошото куче пазач на света. С това ще отнеме и последната частица надмошие, която имам над нахлулия в имението убиец.

– Кой си ти? И не ми излизай с арогантното: „Ти трябва да знаеш кой съм, защото съм суперважна клечка“ – нареждам на мъжа, който в момента е заложник между закачалките с дрехи в ъгъла на огромния дрешник.

Що за баня има четири различни врати?

Тази.

Точно тази баня.

Харесваше ми вчера, когато бях наемател на имение на плажа с толкова голяма баня, че си има два отделни дрешника и

скрит будоар, но днес, когато трябваше да взема моментално решение към коя от четирите врати да тръгна, се насочих към грешната и сега съм в капан в дрешника с натрапник, който ми ръмжи насреща, сякаш аз съм направила нещо лошо.

Имам две налични оръжия.

Едното е сешоарът, който е плашещ само ако някога сте причинили късо съединение и почти сте запалили косата си, докато го използвате. Другото е телефонът ми, който няма обхват в къщата – благодаря ти, ужасен интернет план – и който най-накрая успявам да заглуша в джоба на халата, убивайки гласа на Ариана Гранде, същата съдба, която вероятно ще сполети и мен след малко, когато този мъж ме нападне.

– Името ми е Хейс Ръдърфорд и това е моята къща.

Гласът му е тих и овладян и има властно излъчване, което може би идва от смокинга – странно, кой нахлува в имение на остров, облечен със смокинг – или може би защото всеки, който се казва Хейс Ръдърфорд, просто носи вродено изражение на важност.

Защо това име ми звучи така познато?

И защо твърдението му, че се казва така, всява незабавно спокойствие, че няма да ме убие?

Вероятно защото, ако планираше да го направи, името му щеше да е нещо като Фреди Крюгер, Господин Смърт или Чад, защото Бог ми е свидетел, че ми е писнало от хора с името Чад в живота ми. Вселената определено би изпратила Чад да ме убие.

Този мъж – Хейс Ръдърфорд – ме гледа с очакване, сякаш току-що е отговорил на всеки един от въпросите ми, и макар потрепването в челюстта му да показва, че би искал да ме удужи с кабела на сешоара, останалата част от изражението му говори, че вече му е писнало от тази простотия.

Не е стар. Предвид бръчките около очите му и малкото сребристи нишки в тъмната му коса, може би е в края на трийсетте, най-много началото на четирийсетте.

Очевидно е във форма. Над колана му не виси корем, ръкавите на ризата му са навити и показват ръце, които при други обстоятелства бих нарекла съвършени. Стойката му е изправена, а вратът му – изпънат. Има един-единствен кичур коса, който пада върху широкото му чело, сякаш му е писнало да

се държи прилично или просто вече не му пука дали се държи както би трябвало.

Това едно и също ли е?

Не знам.

Знам само че сега трябваше да се наслаждавам на чийзкейк за закуска и ако скоро не махна боята от косата си, няма шанс някой отново да ми каже: „Не те видях тук, Бегония“. Косата ми ще свети толкова ярко, че астронавтите ще я виждат от Марс. Не че това е най-сериозното ми притеснение, приклещено в дрешника от този натрапник.

Ако се опитам да се измъкна оттук, Маршмелоу ще си помисли, че е време за игра. Шансовете ми да мина през вратата, преди този Хейс Ръдърфорд да нападне, са петдесет на петдесет.

Тогава си спомням.

– О, господи, Хейс Ръдърфорд. Като президента, но обратно¹. Родителите ти нарочно ли са те кръстили така?

Той премигва бавно и оставам с впечатлението, че никой не го е питал това през целия му живот.

Напомняне: не се шегувай с имената на президентите с крадец, който може да иска да те убие.

Друго напомняне: ако това беше филм на ужасите, определено съм първата жертва. Първата жертва винаги е суетна, което е глупаво, защото аз не съм такава. Реших да се поглезя сутринта в луксозната баня. Това се е случвало около пет пъти през целия ми живот. Имам предвид частта с глезенето. Обикновено се глезя в баня, която е една трета от размера на този дрешник. Определено за първи път се наслаждавах на такава луксозна баня.

И последно напомняне: ставам все по-уверена, че той не смята да ме убива. Въпреки това ситуацията не ми харесва.

Маршмелоу, овчарка порода Шило, бавно се успокоява. Имам може би още дващест секунди, преди този Хейс Ръдърфорд да осъзнае, че е по-вероятно кучето ми да загаси лампата и да затвори вратата, отколкото да го ухапе.

Горкият Маршмелоу.

¹ Ръдърфорд Бърчард Хейс е 19-ият президент на САЩ – от 1877 до 1881 година. – Б. р.

Не се оказа точно това, което искаха в училището за кучета асистенти.

– Да – казва накрая Хейс Ръдърфорд, – точно така. Родителите ми имат президентско чувство за хумор.

– Лъжеш.

Физиономията му изглежда, сякаш някаква муха напада носа му.

– Как влезе тук?

– С кода. Наех тази къща за две седмици. Ти как влезе тук?

– Къде нае тази къща?

Споменах ли, че ми е писнало от мъжете? Защото наистина ми писна от тях.

– Не отговори на въпроса ми.

– Отговорих на въпроса ти около шест пъти. Къщата е моя. Откъде я нае?

– Сайт за ваканционни имоти под наем. И отговаряш на въпроса ми за втори път, което не ме убеждава повече от първия. Как може да имаш ваканционен имот под наем, без да знаеш, че се дава под наем?

Нещо друго проблясва в очите му – раздразнение, струва ми се – и за първи път, откакто почти ми докара инфаркт в банята, осъзнавам, че може би той наистина е собственик на къщата и има реален шанс аз да не трябва да бъда тук.

Маршмелоу, изглежда, също го осъзнава. Вдига глава, връща се назад и излайва за последно.

Лай, който казва: „Трябваше да се досетиш, че да наемеш тази къща за петдесет долара на вечер е прекалено хубаво, за да е истина, Бегония“. Кучето ляга на земята и свива една лапа под гърдите си.

Хвърлям поглед към редовете с костюми, ризи и дънки, спретнато подредени на закачалки в гардероба. Скринът в спалнята е пълен с мъжко бельо, чорапи и най-забавния набор от долнища на пижами. На приземния етаж има кабинет, пълен с книги и семейни снимки, които не съм разглеждала внимателно, защото предположих, че са просто декоративни, за да внесат допълнително луксозно усещане в останалата част от къщата.

Но този мъж дали е на снимките?

Това наистина ли е неговата къща?

Стори ми се наистина странно, че навсякъде имаше разпръснати дрехи и лични вещи, но все пак последния път, в който наех ваканционен имот, бях с четири от приятелките ми от колежа, с които избрахме едно място в Панама Сити Бийч, далеч от елегантното имение, в което съм сега. Логично е популярните за пролетната ваканция дестинации да бъдат възможно най-оскъдно обзаведени, като се има предвид, че студентите събират стотинки, за да ги наемат, и че в луксозните домове на очарователните острови край бреговете на Мейн ще има повече удобства.

И все пак – петдесет долара на вечер.

Трябваше да се досетя още като видях описанието на обявата – специална оферта, неочаквана ваканция. Наистина трябваше да се досетя.

Аз... аз незаконно ли съм тук?

Ужас!

Исках приключение.

Изглежда, точно това ще получа. Може и да е придружено със снимка в ареста.

Майка ми определено ще се зарадва.

Но имам договор за наем. Не могат да ме арестуват за влизане с взлом, щом имам договор за наем.

Нали?

Нося ли отговорност, ако не съм знаела, че съм подписала фалшив договор?

– Може ли да оставиш проклетия сешоар? – промърморва той. – И за бога, завържи халата.

Поглеждам надолу, изписквам и после рязко вдигам глава, като насочвам сешоара към него, а с другата си ръка се опитвам да събера двете страни на халата. Застанала съм тук с отворена гледка към слабините ми и поне едно зърно, което сочи към него.

– Обърни се.

Поглежда към тавана. Дръпвам халата, завързвам го и отново вдигам сешоара към него.

– Откъде да съм сигурна, че ти си собственикът? Може би просто го познаваш? Или просто обикаляш и чакаш къщата отново да се освободи?

– Разкри ме, аз съм крадец! Крадецът в смокинг, защото

винаги обирам хората, облечен в официален костюм. Какво да открадна първо според теб?

– Сарказмът не ти отива.

– Не мисля, че точно ти си в състояние да правиш коментари относно нечия привлекателност.

Ахвам. Нима той току-що... Да, направи го. Нарече ме грозна.

– Маршмелоу, захапи го за топките.

Кучето ми надига глава, захапва ръба на чифт дънки, издърпва ги от закачалката и ги пуска в краката ми. Натрапникът – Хейс – отново прави физиономия, сякаш размишлява над всички лоши решения, които е направил през живота си и са го довели до този момент.

Или може би аз го правя и проектирам собствените си мисли върху него.

Но това лош момент ли е? Трябва ли това да бъде лош момент?

– Маршмелоу, знаеш, че тези няма да ми станат. Ако искаш да ми помогнеш с обличането, донеси ми нещо от куфара.

Кучето ми се усмихва широко. Това е любимата му игра – *Виж какво знам да правя, мамо.*

Хейс присвива очи и стиска носа си.

– Трябва да видя копие от този договор за наем.

Няма нищо по-неприятно от това да бъдеш очевидно неудобство за мъж, който трябва да накара една жена да повярва, че не е имал намерение да я убие. Не казвам, че няма да го изнервя достатъчно, за да поиска да ме нарани – бившият ми съпруг твърди, че имам тази дарба, – но странно, в момента се чувствам в безопасност.

– На имейла в телефона ми е. И ако те няма на семейните снимки долу, викам полицията. Ще се радвам да се разберем, но имам нужда от известен кредит на доверие. Остави ме да се облека и оправа, после ще ти покажа договора.

Носът му потрепва.

Защото се страхува от полицията? Дошъл е да се забърка в неприятности ли? Снимките долу не са семейни? Не огледах внимателно кабинета, защото ми се стори погрешно да рисувам с акварелни бои в стая, в която мога да нанеса истински щети, ако Маршмелоу реши да помогне, и макар да обожавам

да разглеждам семейни снимки, предположих, че са нагласени и не са на истинското семейство, което живее тук.

– Имаш пет минути да се облечеш. Чакам те долу с този договор за наем или аз ще извикам полицията, ясно ли е?

– Двайсет минути.

– Пет.

– Петнайсет.

– Пет.

– Трийсет.

– Три.

Вади телефона от джоба си, сякаш още сега ще се обади в полицията. И точно тогава кучето ми решава, че е време за игра.

Наблюдавам как всичко се случва на забавен каданс. Маршмелоу вижда телефона. В ума му започва да се повтаря – гумена играчка, гумена играчка. Очите му светват, отваря уста, задните му лапи се включват в играта и с едно рязко движение изтръгва телефона.

И ето ни сега.

– Маршмелоу!

Петдесеткилограмовото ми куче се завърта, хвърля се напред и хуква от покрития с килим дрешник към плочките в банята, където започва да се пързаля, но бързо връща баланса си и спринтира навън.

И Хейс Ръдърфорд, господин Елегантен с кървясали очи, тик в челостта, разширени ноздри и бастун, наврян в задника – макар това може би да не е изцяло по негова вина, – се обръща към мен с поглед, който преди година би ме изпепелил на място, а после тръгва след кучето ми.